

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

Έτος Δ' ♦ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2005 ♦ Άριθ. Φύλλου 39

«Πορνεία οὐ γάμος οὐδέ γάμου ἀρχή» (Μ. Βασιλείος)

ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΚΑΙ «ΑΔΙΑΒΛΗΤΑ ΠΑΘΗ»

Θαίμνηστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος μὲ τὸ σπουδαῖο σύγγραμμά του «Προγαμιαῖαι σχέσεις-Πολιτικός Γάμος- Ἀμβλώσεις» ἔθεσε τὴν ἐπιτάφιο πλάκα στὸν ἀσεβῆ ἰσχυρισμὸ κάποιων συγχρόνων «θεολόγων» ὅτι τάχα οἱ προγαμιαῖες σχέσεις καὶ ὁ πολιτικὸς γάμος δὲν εἶναι πορνεία. Μὲ λογικὰ καὶ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα ἀπέδειξε μὲ τρόπο ἀναμφισβήτητο ὅτι *«καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ πορνεία εἶναι ἢ ἐκτὸς γάμου σχέσις, ἀδιαφόρως ἂν αὕτη γίνεταί ἐπὶ χρήμασιν ἢ... “ἐξ ἀγάπης”»* καὶ μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι «ἢ “διόρθωσις” οἰασδήποτε διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶναι πλέον οὔτε μόνον ἠθικὴ παράβασις, οὔτε ἀπλῶς κανονικὴ ἀνταρσία· εἶνε μείζον αὐτῶν: Εἶνε αἵρεσις! Ὅταν, ἐπὶ οἰουδήποτε θέματος, ὑφοῖς ἠθελημένως καὶ ἐν ἐπιγνώσει τὸ ἀνάστημά σου

ὑπεράνω τῆς ἀυθεντίας τῆς Ἐκκλησίας, καθίστασαι αἵρετικός!».

Τὴν ἐπιτάφιο πλάκα, ποὺ ἔθεσε στὸ θέμα ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος, οὐδεὶς διανοήθη νὰ μετακινήσῃ, ὅσο αὐτὸς εὐρίσκετο ἐν ζωῇ. Μετά, ὅμως, τὴν κοίμησή του ἄρχισαν δειλὰ-δειλὰ νὰ ξεμυτίζουν κάποιοι, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἔχουν πλέον τὴν εὐχέρεια νὰ νεκραναστήσουν τὸ θέμα ἀποτινάζοντες τὸν «λίθον ἐκ τοῦ μνήματος»!

Ἡ δαιμονικὴ αὐτὴ διδασκαλία ἀπειλεῖ «εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καθίσαι» (Β' Θεσ. Β', 4) ὡς διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς λόγος... Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι χρέος μου νὰ προσθέσω κάποιες σκέψεις μὲ σκοπὸ νὰ φανοῦν λίγο πὺρ ἀδρὰ οἱ μεγάλες δογματικὲς διαστάσεις καὶ ἐπιπτώσεις τοῦ θέματος.

Οί προγαμιαῖες σχέσεις εἶναι θέμα Χριστολογικό

Τὸ θέμα τῶν προγαμιαίων σχέσεων δὲν εἶναι μόνο ἠθικὸ ἢ ἀντικείμενο τοῦ Κανονικοῦ δικαίου, ἀλλὰ πρωτίστως δογματικό, καὶ συγκεκριμένα Χριστολογικό. Καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι Χριστολογικὸ ἄπεται εὐθέως καὶ ἀμέσως τῆς σωτηρίας μας. Γι' αὐτό, ἐγκαίρως ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς προειδοποιεῖ λέγοντάς μας: «*Μὴ πλανᾶσθε οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι οὔτε μοιχοὶ οὔτε μαλακοὶ οὔτε ἀρσενικοῖται... βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσ*» (1 Κορ. 6, 9-10).

Βεβαίως, ὅπως προείπαμε, κάποιοι ἐπεχείρησαν νὰ βαπτίσουν τὴν πορνεία ὡς πράξη ἀγάπης(!), μὲ τὴν ἴδια συλλογιστικὴ, πού κάποιοι ἄλλοι βάπτισαν τὸν φόνο τῆς ἐκτρώσεως ὡς... ἀποβολὴ ἢ διακοπὴ τῆς κυήσεως(!) Ἄλλα, ὅμως, εἶναι τὰ παρατσούκλια καὶ ἄλλα τὰ ὀνόματα. Διότι τὰ «*ὀνόματα εἰσὶ τῶν πραγμάτων ἐπίσκεψις*», ἐν ἀντιθέσει μὲ τὰ παρατσούκλια «*τῆς πονηρίας τοῦ αἰῶνος τούτου*», πού εἶναι τῶν πραγμάτων ἀλλοιώσεις καὶ διαστροφή.

Λέγοντας, λοιπόν, τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους ὁμολογοῦμε μαζί μὲ τὴν Ἐκκλησία μας ὅτι ὅποιαδήποτε σαρκικὴ σχέση ἑτεροφύλων πρὸ ἢ ἐκτὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ γάμου εἶναι πορνεία. Δηλαδή πράξη, πού **φθείρει καὶ βλάπτει καίρια** τὴν ψυχὴ ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ σεξουαλικότητα **δὲν συγκαταλέγεται στὰ «ἀδιάβλητα πάθη»** τοῦ μεταπτωτικοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ στὰ «φεκτὰ πάθη», τὰ ὅποια ἐπιφέρουν βαρύτατες κακώσεις στὸν ψυχοσωματικὸ ἀνθρώπινο ὄργανισμό.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ἡ οὐσία τοῦ θέματος καὶ ὁδηγός μας στὴ διερεύνησή της εἶναι ἡ **ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ**. Ὅχι οἱ ἀνθρώπινες ψευδαισθησιακὲς ἐμπειρίες καὶ οἱ μάταιοι δια... ρισμοί.

Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ θὰ μᾶς διδάξη ποιά εἶναι τὰ «*φυσικά καὶ ἀδιάβλητα πάθη*» τῆς μεταπτωτικῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, πού προσέλαβε κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησή Του ὁ Χριστός, τὰ ὅποια εἶναι ἀκίνδυνα καὶ δὲν βλάπτουν ψυχοσωματικὰ τὸν ἄνθρωπο (βεβαίως, ὅταν αὐτὰ δὲν ἐκτρέπονται σὲ καταχρήσεις), γιὰ νὰ διαπιστώσουμε, ἂν ἡ σεξουαλικότητα εἶναι πράγματι τόσο ἀκίνδυνη ἐκτὸς τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ὅπως μᾶς τὴν παρουσιάζουν οἱ νεοφανεῖς νικολαῖτες.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ μέγας δογματικὸς Θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ὀρίζει σαφῶς ποιά εἶναι τὰ ἀδιάβλητα (=ἀκατηγόρητα, αὐτὰ πού ὅταν ἐνεργοῦνται δὲν διαπράττουμε ἁμαρτία) πάθη: «*Φυσικά δὲ καὶ ἀδιάβλητα πάθη εἰσὶ τὰ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ὅσα ἐκ τῆς ἐπὶ τῇ παραβάσει κατακρίσεως εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἰσῆλθε βίον· οἷον*

πεινα, δίψα, κόπος, πόνος, τὸ δάκρυον, ἡ φθορά, ἡ τοῦ θανάτου παραίτησις, ἡ δειλία, ἡ ἀγωνία (ἐξ ἧς οἱ ἰδρώτες, οἱ θρόμβοι τοῦ αἵματος) ἢ διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς φύσεως ὑπὸ τῶν ἀγγέλων βοήθεια καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅτινα πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις φυσικῶς ἐνυπάρχει» (Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, Γ, 64). Καὶ στήν συνέχεια, ἐξηγῶντας μας ὅτι τὰ «ἀδιάβλητα πάθη» τὰ ἐνεργοῦσε μὲ τὴ θέλησή Του ὁ Χριστός, χάριν τῆς σωτηρίας μας, καὶ δὲν τὰ ἔπασχε ἀκουσίως μᾶς ἐπιβεβαιώνει ὅτι **μόνο αὐτὰ τὰ «πάθη», πὺ ἐνήργησε ὁ Χριστός, εἶναι «ἀδιάβλητα»,** φυσικὰ καὶ ἀβλαβῆ. Ἔς τὸν ἀκούσουμε σὲ μετάφραση:

«Τὰ φυσικὰ μας πάθη κατὰ φύσιν καὶ ὑπὲρ φύσιν λειτουργοῦσαν στὸν Χριστό. Κατὰ φύσιν μὲν ἐκινουῦντο διότι ὅποτε ἤθελε παραχωροῦσε στὴ Σάρκα Του νὰ πάσχη ὅπως πάσχη σὲ ἀντίστοιχες καταστάσεις κάθε ἄνθρωπος. Ὑπὲρ φύσιν δέ, διότι δὲν καθόριζαν τὴ λειτουργία τοῦ Σώματός Του οἱ βιολογικὲς δυνατότητες πὺ ἔχει κάθε ἀνθρώπινο σῶμα, ἀλλὰ ἡ Θεία Θέλησή Του. Τίποτε δὲν συνέβαινε στὸ Σῶμα Του χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ Κύριός μας. Καμμιά βιολογικὴ ἀνάγκη δὲν Τὸν ὑποχρέωνε. Ἐκουσίως πεινοῦσε, ἐκουσίως διψοῦσε, ἐκουσίως ἀπέθανε» (Ὁ.ἀ.)

Οὐδέποτε ὁ Χριστός ἐνήργησε τὴ σαρκικὴ ἐπιθυμία, ὥστε αὐτὴ νὰ συγκαταριθμηθῆ στα ἀδιάβλητα καὶ φυσικὰ πάθη, πὺ προαναφέραμε. Καὶ ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ **οὔτε σπέρμα εἶχε ὁ Χριστός,** ἐφ' ὅσον δὲν συνελήφθη ἐκ σπέρματος καὶ «**θελήματος ἀνδρός**» ἀλλὰ συνελήφθη «**ἐκ Πνεύματος Ἁγίου**».

Ὁ Χριστός δὲν συνελήφθη «**σπερματικῶς**», ὅπως οἱ πεπτωκότες ἄνθρωποι, ἀλλὰ δημιουργικῶς, ὅπως ὁ Ἀδάμ. Οὔτε ἔλαβε σπέρμα, οὔτε προσέλαβε σπέρμα, οὔτε ἐνήργησε τὴν σπερματικὴ διαδικασία στὴν Σάρκα Του, καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἀπ' ἀρχῆς τῆς μεταπτωτικῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐτέθησαν ἀπὸ τὸν Θεὸ **ὄρια καὶ προϋποθέσεις** γιὰ τὴν ἐξασφάλιση **ἀκίνδυνης** σαρκικῆς σχέσεως μεταξὺ ἑτεροφύλων.

Ἀρχικά, ἐπέτρεψε τὴ σαρκικὴ σχέση μεταξὺ ἀδελφῶν, διότι μόνο γονεῖς καὶ ἀδελφία ὑπῆρχαν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀκολούθως, μόλις αὐξήθηκε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων, ἀπηγόρευσε τὶς σαρκικὲς σχέσεις μεταξὺ ἀδελφῶν, ὥστε νὰ διασώζεται ἐπὶ τῆς γῆς μία εἰκόνα ἐπουρανίου ζωῆς, ὅπου ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι «**οὔτε νυμφεύονται οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ ἐνεργοῦν ὡς ἄγγελοι στὸν οὐρανό**» (Ματθ. 22, 30). Καὶ ὄχι μόνο ἀπηγόρευσε τὶς σαρκικὲς σχέσεις μεταξὺ ἀδελφῶν ἀλλὰ ἐφρούρησε τὴν ἐντολή Του αὐτὴ μὲ τὴν ἀσθένεια τῆς αἰμοφιλίας, ὥστε νὰ γίνεται σεβαστὴ καὶ νὰ ἐφαρμόζεται ἀπὸ ὅλους. Κατόπιν, ὅταν ἔδωσε ὁ Θεὸς

στούς ἀνθρώπους ἱερεῖς, «*γράμματα καὶ πλάκες*», ὥρισε σαφῶς καὶ τὶς προϋποθέσεις τῶν ἀβλαβῶν γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα σαρκικῶν ἑτεροφύλων σχέσεων.

Ἔτσι φθάνουμε καὶ στὴν Κ. Διαθήκη, ὅπου ἐκεῖ πάμπολλες φορές ὑπογραμμίζεται ὅτι κάθε σχέση σαρκικὴ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἐκτὸς τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου εἶναι πορνεία, δηλαδὴ χωρισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεό. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ὁ διάλογος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Σαμαρείτιδα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διαλόγου ὁ ἀείμνηστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος κάνει σοφές καὶ θεολογικώτατες ἐπισημάνσεις ὡς πρὸς τὸ θέμα μας καὶ γι' αὐτὸ παραπέμπουμε τὸν ἀναγνώστη.

Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου προστασία καὶ γιὰ τὶς σαρκικὲς σχέσεις

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ὡς Ταμεῖον τῆς Θείας Χάριτος καὶ Διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ συναρίθμησε τὸν γάμο στὰ ἑπτὰ ἅγια μυστήρια, τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζουν στὸν ἄνθρωπο τὴ μετοχὴ τοῦ Θεοῦ. Εὐχαριστία, τὴ Θεοκοινωνία.

Τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, λοιπόν, ἐκτὸς τῶν πολλῶν καὶ σωτηριωδῶν ιδιοτήτων του (τὶς ὁποῖες ἀναπτύξαμε ἤδη σὲ πολλὰ ἄρθρα τοῦ περιοδικοῦ μας) προστατεύει τὸ ζεῦγος καὶ ἀπὸ τὶς καταστρεπτικὲς ψυχοσωματικὲς ἐπιπτώσεις τῶν σαρκικῶν σχέσεων, πού ἐμποδίζουν νὰ ἀνθίσῃ μεταξύ τους ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ μεταβάλλει τὸ «*ψεκτό*» (=θανάσιμο, φθοροποιό) πάθος τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας σὲ **κατὰ χάριν ἀδιάβλητο**, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀκατάκριτη προσέλευση τοῦ ζεύγους στὴ Θεοκοινωνία.

Βεβαίως, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἶναι προαιρετικόν, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέξῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀγαμία. Εἶναι ὅμως **ὑποχρεωτικόν**, γιὰ ὅποιον ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ σαρκικὲς σχέσεις καὶ νὰ κοινωνῇ. Σαρκικὲς σχέσεις καὶ Θεοκοινωνία χωρὶς τὸν ἐκκλησιαστικὸν γάμον εἶναι ἀδιανόητες. Εἶναι φωτιά! Εἶναι «*κρίμα*» καὶ «*κατάκριμα*».

Κάποιος σύγχρονος, πολὺ γνωστὸς θεολόγος, εἰρωνεύεται τὸν ἐλλαδικὸν κλῆρον, πού ἀκολουθεῖ τὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι τὸν ἴδιον! Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐλλαδικὸς καὶ σύμπας ὁ Ὀρθόδοξος κλῆρος εἰρωνεύεται τὴν εἰρωνείαν τοῦ θεολόγου αὐτοῦ καὶ καταγελαῖ τὴν ἄγνοια τοῦ κ. καθηγητοῦ, πού **συγχέει** τὰ «*ἀδιάβλητα*» μὲ τὰ «*ψεκτά*» πάθη καὶ συσχετίζει «*ὄσους γευματίζουν καὶ δειπνοῦν ἐκτὸς τοῦ μυστηρίου τῆς Θεοκοινωνίας καὶ ἰκανοποιοῦν τὴ φυσικὴ ἀνάγκη τῆς τροφῆς*» μὲ ἐκείνους πού ἔχουν σαρκικὲς σχέσεις χωρὶς Ἐκκλησιαστικὸν γάμον

ἀλλὰ μόνο μὲ πολιτικό. **Δηλαδή μὲ κείνους πού πορνεύουν.**

Ὅμως, ὅπως εἶδαμε, ἄλλο εἶναι τὸ «*φυσικὸ καὶ ἀδιάβλητο πάθος*» τῆς πείνας, τὸ ὁποῖο προσέλαβε καὶ ἐνήργησε κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησή του ὁ Χριστὸς καὶ ἄλλο τὸ «*ψεκτὸ πάθος*» τῆς σαρκικῆς ἐπιθυμίας καὶ πράξεως, τὸ ὁποῖο δὲν προσέλαβε κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησή Του ὁ Χριστὸς καὶ γι' αὐτὸ οὔτε τὸ ἐνήργησε. Καὶ συνεπῶς, ἄλλο πράγμα εἶναι νὰ τρῶς ἓνα φαγητό, γιὰ νὰ κατασιγάσης τὴν πείνα σου, πού εἶναι φυσικὴ καὶ ἀδῆριτη ἀνάγκη καὶ ἄλλο νὰ πορνεύης ἰσχυριζόμενος ὅτι οἱ σαρκικὲς σχέσεις εἶναι... φυσικὴ ἀνάγκη. Γιὰ τὸ φαγητὸ ἡ Ἐκκλησία δὲν τελεῖ εἰδικὸ μυστήριον ἀλλὰ μόνο προσευχή, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν λησμονοῦν τὴν ἐγκράτεια καὶ ἐκτραποῦν σὲ γαστριμαργικὲς καταχρήσεις. Ἐνῶ γιὰ τὶς σαρκικὲς σχέσεις τελεῖται εἰδικὸ μυστήριον, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ὥστε αὐτὲς νὰ **χάσουν τὴν φθοροποιὸ καὶ βλαπτικὴ ἐνέργειά τους** καὶ νὰ μὴ ἐμποδίζου νὰ ἀναπτυχθῆ στὸ ζεῦγος ἡ τελεία ἀγάπη.

Ἡ πορνεία δὲν εἶναι γάμος οὔτε καλὴ ἀρχὴ τοῦ γάμου

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος στὸν Κ' Κανόνα του, καταρρίπτοντας συγχρόνως καὶ τὸν ἰσχυρισμὸ τῶν μνημονευθέντων νεωτεριστῶν ὅτι τάχα δὲν εἶναι πορνεία οἱ προγαμιαῖες σχέσεις, ὅταν μεταξὺ τοῦ ζεύγους ὑπάρχη ἀγάπη(!)

Γράφει ὁ Μ. Βασίλειος: «*Ἡ πορνεία γάμος οὐκ ἔστιν, ἀλλ' οὐδὲ γάμου ἀρχή. Ὡστε, ἐὰν ἦ δυνατὸν τοὺς κατὰ πορνείαν συναπομένους χωρίζεσθαι, τοῦτο κράτιστον. Ἐὰν δὲ στέργωσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὸ συνοικέσιον, τὸ μὲν τῆς πορνείας ἐπίμιον γνωρίζεωσαν, ἀφίεσθωσαν δέ, ἵνα μὴ χεῖρόν τι γένηται.* Ὑπάρχει ἄραγε σαφέστερη διακήρυξη τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τῶν προγαμιαίων σχέσεων ἀπὸ αὐτὴν τοῦ Μ. Βασιλείου;

Ἀλήθεια! Πόσα μᾶς διδάσκει σὲ τόσο λίγες φράσεις! Πρῶτον, ὅτι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις εἶναι πορνεία. Δεύτερον, ὅτι ἡ πορνεία εἶναι δηλητήριο καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ προχωροῦν σὲ γάμο, ὅσοι, πρὶν ἀπὸ τὸ μυστήριον, ὀλοκλήρωσαν τὶς σαρκικὲς σχέσεις. Τρίτον, ὅτι μόνο κατ' οἰκονομίαν ἐπιτρέπεται ὁ γάμος μεταξὺ δύο, πού ἔχουν προγαμιαῖες σχέσεις, δηλαδή ἂν αὐτοὶ ἔχουν τόσο σφοδρὸ ἔρωτα μεταξὺ τους, ὅποτε, ἂν χωρισθοῦν καὶ συνάψουν γάμο μὲ ἄλλα πρόσωπα, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ συναντῶνται κρυφὰ μεταξὺ τους καὶ ἔτσι νὰ ὑποπίπτουν στὴ μοιχεία ἢ νὰ «*φονεύσωσι τὸν ἑαυτὸν τους, ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν ἔρωτα καὶ τὸν χωρισμὸν μὴ ὑποφέροντες*», ὅπως ἐπεξηγεῖ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης. Καὶ τέταρτον, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη τοὺς ἐπιτραπῆ

νά ένωθοῦν μὲ ἐκκλησιαστικὸ γάμο, νά λάβουν καὶ τὸ ἐπιτίμιο ποῦ προβλέπεται γιὰ τοὺς πορνεύσαντας!

Οἱ λόγοι γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία εἶναι κατηγορηματικὴ ἐναντίον τῶν προγαμιαίων σχέσεων, εἶναι πάμπολλοι. Ἐχει ἀναφερθῆ σ' αὐτοὺς ἐκτενῶς ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος. Ἐμεῖς τονίσαμε τὶς **κακὲς ὑπαρξιακὲς ἐπιπτώσεις** τῶν προγαμιαίων σχέσεων, ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν παραχάραξη τοῦ Χριστολογικοῦ δόγματος. Διότι πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅλοι, ὅτι μὲ τὴν παραχάραξη τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐπιτυγχάνεται ἡ Θεία Κοινωνία τοῦ ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ μένει ἀπραγματοποίητος πόθος ἡ ἀγαπητικὴ ἔνωση τῶν ζευγαριῶν.

Οἱ σαρκικὲς σχέσεις ἐνὸς ζευγαριοῦ ἔξω ἀπὸ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου ἐμπνέονται μόνο ἀπὸ ἓνα σαρκικὸ συναίσθημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀπουσιάζει ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον ὁ Ἰδιος ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἐκκλησία Του ὄρισε τὸν ἀκριβῆ τρόπο μεταδόσεως αὐτῆς τῆς εὐλογίας. Ἡ ἀπουσία τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ φθείρει τὸ σῶμα καὶ συσκοτίζει τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔχοντας ἀνευλόγητες σαρκικὲς σχέσεις νοσεῖ καὶ καταθλίβεται ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἀλλὰ καὶ ἀδυνατεῖ νά γνωρίσει εἰς βάθος τὸν ἐρωτικὸ του σύντροφο. Γνωρίζει μόνο τὴ σάρκα, τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ ἀνθρώπου τὰ φαντάζεται μέσα στὴν ἀχλύ τοῦ ἀνευλόγητου ἐρωτικοῦ πάθους. Ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ πῶς πάμπολλα "τρελλὰ ἐρωτευμένα" ζευγάρια κατὰ τὴ διάρκεια τῶν προγαμιαίων σχέσεων, καταλήγουν μέσα στὸ γάμο νά συνειδητοποιήσουν ὅτι παντρεύτηκαν κάποιον ἄγνωστο: Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ τὸ γιατί προτρέπει ὁ Μ. Βασίλειος νά χωρίζονται, ὅσα ζευγάρια ἔκαμαν ἀρχὴ ὄχι ἀπὸ τὸ μυστήριον ἀλλ' ἀπὸ τὴν πορνεία. Γιατὶ ἡ κακὴ ἀρχὴ ποῦ ἔκαμαν, τοὺς ἐστέρησε τὴ διαύγεια τῶν κριτηρίων ἐπιλογῆς καὶ συνεπῶς δὲν ἐξασφαλίζονται ἐγγυήσεις γιὰ τὸ μέλλον.

Αὐτά, βεβαίως, ἀπευθύνονται στοὺς πιστοὺς, ποῦ ἔχουν συνειδητοποιήσει πῶς ἡ ἀμαρτία δὲν εἶναι νομικὴ παράβαση ἀλλὰ ἀρρώστια, φθορά, σήψη καὶ πνευματικὸς θάνατος. Στοὺς λοιποὺς, ποῦ χαμογελοῦν εἰρωνικὰ οἰκτείροντες τὸν ἐλλαδικὸ κλῆρο γιὰ τὴν προσήλωσή του στὶς ὁδηγίες τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, "χαμογελοῦμε γιὰ τὸ χαμόγελό τους" (γιὰ νά θυμηθοῦμε τὸν ἀείμνηστο Ζήσιμο Λορεντζᾶτο) ἀλλὰ καὶ ἀδελφικὰ τοὺς ὑπενθυμίζουμε: «*Φοβερόν τὸ ἐμπροσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος*»!

π. Β.Ε.Β

Σημ.: Τὸ κείμενο αὐτὸ πρωτοδημοσιεύθηκε ἐκτενέστερα σὲ ἐκκλησιαστικὴ ἐφημερίδα, στίς 30-1-1998»

Με άφορμή τὸ ἱστορικὸ «ΟΧΙ»

ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ Η ΑΝΔΡΟΠΡΕΠΕΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ;

Οχι» εἶπε ὁ Μεταξᾶς τὸ 1940 στοὺς Ἴταλούς, καὶ αὐτὸ τὸ ὄχι τὸ εἶπε μὲ παρρησία, ἐν πλήρει γνώσει τῶν πιθανῶν συνεπειῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν γνώσει, ὅτι ἐκφράζει μὲ τὴν ἀπάντησή του τὴν πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἄπο τότε πέρασαν 65 χρόνια. Ἀλήθεια, πῶς ἐπιτρέψαμε νὰ χαθῆ σ' ἓνα τέτοιο -σχετικὰ μικρὸ- χρονικὸ διάστημα ἢ παρρησία, τὴν ὁποίαν εἶχαν οἱ τότε ἄνθρωποι; Ποῦ πῆγε ἡ παληκαριά μας, ποῦ πῆγε ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἀνδροπρέπειά μας;

Γιατὶ οἱ σημερινοὶ μας ἡγέτες κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸ δάκτυλό τους καὶ δὲν ἔχουν τὸ σθένος νὰ ποῦν ἓνα ξεκάθαρο «ὄχι» σὲ κρίσιμες περιστάσεις;

Ἀλήθεια, τί μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τοὺς πολιτικούς, ἂν ἐμεῖς οἱ - ὑποτιθέμενοι - ἄνθρωποι τῆς Ἐκκλησίας ἀκολουθοῦμε τὴν ἴδια τακτική;

«Ἦτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ ναί καὶ τὸ οὐ οὐ, ἵνα μὴ εἰς ὑπόκρισιν πέσητε» μᾶς λέγει ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Ἰάκωβος στὴν Καθολικὴ του ἐπιστολή. Ἐμεῖς ὅμως τί κάνουμε; Ἐμεῖς δὲν φοβόμαστε μόνο νὰ ποῦμε τὸ «ὄχι», ἀλλὰ φοβόμαστε ἀκόμα καὶ νὰ τὸ ἀκούσουμε. Ἐνῶ ρωτᾶμε κάτι ἢ ζητᾶμε τὴν ἄδεια γιὰ κάποιο σχέδιο ἢ γιὰ κάποια δραστηριότητά μας, ἀποκλείουμε ἐξ ἀρχῆς κάθε ἀρνητικὴ ἀπάντηση. Μήπως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ ὅταν ζητᾶμε τὴν εὐλογία τοῦ Πνευματικοῦ γιὰ κάποια ἀπόφαση, πράξη κτλ.; Πῶς νὰ σταθῆ κάποιος καὶ νὰ ὑπερασπισθῆ τὴν ἀλήθεια, ἂν δὲν ἀντέχει ἓνα «ὄχι» ἀπὸ ἓνα σεβαστὸ καὶ προσφιλὲς του πρόσωπο;

Βεβαίως πρέπει νὰ μὴν εἴμαστε ἀπόλυτοι, βεβαίως θέλει τὸ κάθε πρᾶγμα σύνεση, γιὰ νὰ μὴ χάσουμε τὰ ποθητὰ ἀποτελέσματα ἐπιμένοντας τυφλὰ σὲ αὐτὰ ποὺ θεωροῦμε σωστά. Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑπάρχει ὁ κίνδυνος αὐτὴ ἢ «σύνεση» νὰ μᾶς χρησιμεύῃ γιὰ νὰ κρύψουμε τὴ δειλία μας, ἀκόμα καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ στὴν προδοσία τῆς πίστεώς μας.

Μὲ τὴν ἀγαθὴ πρόθεση καὶ δικαιολογία νὰ μὴ διώξουμε κανένα καλοπροαίρετο κοσμικὸ ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία βάζουμε τόσο νερὸ στὸ κρασί ὥστε ὁ κοσμικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος νὰ χάσῃ κάθε ἰδέα καὶ σεβασμὸ ποὺ τοῦ εἶχε ἀπομείνει.

Πρόσφατα κάποιοι ἐπισκέπτες ἀπὸ τὴ Γερμανία βρέθηκαν σὲ μιὰ βάπτισμα στὸ ναὸ μας καὶ μὲ ρώτησαν στὴν συνέχεια: «Πῶς ἐπιτρέπετε στὶς γυναῖκες νὰ παρακολουθοῦν μὲ τέτοια προκλητικὴ ἐνδυμασία ἓνα μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν τοὺς ἐμποδίζει κανεὶς; Στὴν Ἰταλία οὔτε τουρίστριες ἀφήνουν νὰ

μπούν έτσι σὲ ἐκκλησία!”

Ἐμεῖς βέβαια θέλουμε νὰ καταλάβουν οἱ πιστοὶ γιατί πρέπει νὰ συμπεριφερθοῦν μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον τρόπο. Δὲν θέλουμε τὴν ἐπιβολὴ ἑνὸς τύπου, χάνοντας τὴν οὐσία. Ἄλλὰ δὲν κρύβεται κάτω ἀπὸ αὐτὴ τὴ πρόφραση καὶ ἡ δειλία μας; Δὲν ὑπάρχουν Ἱεροὶ Ναοί, στοὺς ὁποίους τελοῦνται γάμοι ἡμέρα Παρασκευὴ ἢ ἐντὸς Σαρακοστής; Δὲν ὑποχωροῦμε στὴν ἀφαίρεση τοῦ Σταυροῦ ἢ Ἱερῶν Εἰκόνων ἀπὸ δημοσίους χώρους καὶ δὲν ντρεπόμαστε ἐνίστε νὰ κάνουμε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ περνώντας ἀπὸ Ἐκκλησίες; Καὶ ὅλα αὐτὰ δῆθεν γιὰ νὰ μὴν προκαλοῦμε καὶ νὰ μὴν προσβάλουμε τὴν ἀνεξιθρησκεία ἢ τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα τοῦ ἄλλου.

Φερόμαστε συχνὰ ὅλοι μας, ἀπὸ τὸν ἀπλὸ πιστὸ μέχρι τοὺς κατέχοντες ὑψηλότερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα ὅταν νὰ ἔχουμε τὴν πεποίθηση, ὅτι οἱ Μάρτυρες τῆς πίστεως ἦσαν ἄφρονες! Ἄφηφοῦμε τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου: «Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δύνησονται ἀντιπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν» (Λουκ.21,14). Καὶ ὁ κάθε ἐχθρὸς, μὲ πρῶτον τὸ διάβολο, χαίρεται, ἐπειδὴ ἀπρόσκοπα καὶ ἀνενόχλητα κάνει τὴ δουλειά του, ἔχοντας ἀπέναντί του νερόβραστους, χλιαροὺς, ἄνευ παρηρησίας ἀνθρώπους.

Νομίζω ὅτι ἡ καλύτερη ἀνάμνηση τῆς θυσίας τῶν πατέρων μας εἶναι νὰ τοὺς μιμούμεθα στὶς ἀρετές τους, ἰδίως στὴν πίστη καὶ στὴν ἀνδρεία τους, γινόμενοι γνήσιοι ἄνθρωποι.

π. Γεώργιος Χάας

Ἐπίσκεψη ἀπὸ ἐκθεση μαθήτριας, ὅπως τὴν ἔγραψε, μὲ μονοτονικὸ καὶ... “γνώση”!

Ἡ 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΓΙΑ... ΓΕΛΙΑ!

Ἡ 28η Οκτωβρίου εἶναι μια πάρα πολὺ σπουδαία μέρα ἀμα πέφτει Δευτέρα, γιατί ἔχουμε τριήμερο καὶ πάμε ἐκδρομὴ στο χωριὸ τοῦ μπαμπά μου. Ἐκτός ἀν δὲν πάμε, γιατί ἡ μαμά μου δὲν χωνεύει τὴ μαμά τοῦ μπαμπά μου, ἐνὸς χωνεύει πάρα πολὺ τὴ δική της μαμά που δὲν τὴ χωνεύει ὁ μπαμπάς μου, ὁπότε μπορεῖ νὰ μείνουμε καὶ σπῖτι.

Ἐμεῖς τὰ παιδιά εἴμαστε πάρα πολὺ περήφανα που ἔχουμε τὴν 28η Οκτωβρίου. Γιατί πρὶν γίνεῖ τὴ 28η Οκτωβρίου, εἶχανε νὰ γιορτάζουμε μόνο τὴν 25η Μαρτίου. Τὴν 28η Οκτωβρίου πηγαίνανε σχολεῖο κανονικὰ γιατί δὲν υπήρχε 28η Οκτωβρίου. Δηλαδή υπήρχε 28η Οκτωβρίου, ἀλλὰ κανένας δὲν τὸ ἔκανε θέμα γιατί δὲν εἶχανε μπεῖ οἱ Γερμανοί. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ μπουν οἱ Γερμανοὶ καὶ μετὰ νὰ γίνεῖ μια μέρα τῆς προκοπῆς.

Ἡ κυρία Χρυσάνθη, ἡ δασκάλα μας, μας εἶπε ὅτι τὴν 28η Οκτωβρίου ἦρθε ὁ Ἰταλὸς πρέσβης στο σπῖτι τοῦ Ἰωάννη Μεταξά, νύχτα, χωρὶς νὰ τηλεφωνήσει πρῶτα καὶ τὸν ρώτησε ἀν μποροῦν νὰ πάρουνε τὴν Ελλάδα καὶ νὰ τὴν ἔχουνε γιὰ δικιά τους σ' ὅλη τὴ ζωή. Καὶ ὁ Ἰωάννης Μεταξάς τσαντίστηκε που τὸν ξυπνήσανε καὶ εἶπε «ΟΧΙ». Κι αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» τὸ εἶπε πολὺ ἥρωικά γι' αὐτὸ καὶ εμεῖς τὸ λέμε «τὸ ἥρωικὸ ΟΧΙ».

Καὶ μετὰ τοὺς πολέμησαμε τοὺς Ἰταλοὺς. Καὶ μετὰ πέρασε ἡ 28η Οκτωβρίου καὶ μπήκανε ἄλλοι μῆνες ἀσχετοὶ καὶ διώξαμε τοὺς Ἰταλοὺς καὶ μπήκανε οἱ Τούρκοι.

Ζήτω ἡ 28η Οκτωβρίου!

Ο ΘΕΟΣ ΝΑ ΜΑΣ ΦΥΛΑΞΙ ΑΠΟ... «ΘΡΗΣΚΕΥΟΜΕΝΟΥΣ»!

Πρόσφατα έγινα μάρτυρας ενός δυσάρεστου γεγονότος. Μία κυρία που ήρθε στον Ναό μας για να παραστεί ως ανάδοχος στο Ίερό Μυστήριο της Βαπτίσεως, μίλησε με αγένεια και ασέβεια στον ιερέα, χωρίς αυτός να την προκαλέσει σε κάτι. Άπ' ότι φάνηκε η κυρία ήταν προκατειλημμένη και είχε μένος έναντι των ιερέων. Ήταν μάλιστα ιδιαίτερα φορτισμένη από τα πρόσφατα σκάνδαλα που δημοσιοποιήθηκαν.

Οι γενικεύσεις της για τους ιερείς ήταν απαράδεκτες. Διέμενε σε άλλη ένορία, πρώτη φορά μας έβλεπε και σίγουρα θα έπρεπε να είναι πιο προσεκτική. Είχε πάρει όμως τόση φόρα που με δυσκολία μπόρεσε ο ιερέας να αρθρώσει δύο κουβέντες. Η συνομιλία μαζί της ήταν αδύνατη. Δεν την ενδιέφεραν εξηγήσεις ή απαντήσεις. Είχε την βεβαιότητα ότι έλεγε τα σωστά και δεν χρειαζόταν καμιά διόρθωση. Το αποκορύφωμα όμως ήταν φεύγοντας δήλωσε:

- Εγώ είμαι πολύ θρησκευόμενη! Γνωρίζω πολύ καλά την θρησκεία μας.

Το ίδιο επιβεβαίωσε αργότερα και κάποιος γνωστός της:

- Ά!!! Η κυρία αυτή είναι πολύ θρησκευόμενη, προσεύχεται, τηρεί τις νηστείες, πάει συχνά στην Εκκλησία, είναι πολύ της θρησκείας.

Άκούγοντας αυτά αναρωτήθηκα: Δηλαδή αν δεν ήταν και θρησκευόμενη μπορεί και να χειροδικούσε έναντι των ιερέων; Δεν το πιστεύω, διότι άνθρωποι μη θρησκευόμενοι ακόμη και αλλόδοξοι και αλλόθρησκοι όμιλούν στους ιερείς με μεγάλο σεβασμό, τιμώντας το σχήμα που φέρουν, ενώ από την άλλη υπάρχουν θρησκευόμενοι που όμιλούν προς τους ιερείς σαν να είναι υπάλληλοί τους.

Τελικά, τι είδος ανθρώπου είναι ο θρησκευόμενος άνθρωπος; Είναι αυτός που τηρεί κάποιες θρησκευτικές διατάξεις και το τυπικό μέρος της θρησκείας, αλλά ταυτόχρονα έχει χάσει την ανθρωπιά του, την ευγένειά του και τον σεβασμό προς τους άλλους ανθρώπους, πολύ περισσότερο δέ προς τους ιερείς. Είναι ο άνθρωπος που μιλάει πάντα ακατάσχετα και δεν ακούει ποτέ κανέναν, ούτε ακόμη και τον ιερέα που υπηρετεί την θρησκεία στην οποία πιστεύει; Ή είναι ο άνθρωπος που θέλει ως άλλος εισαγγελέας να τους βάζει όλους στην θέση τους, γενόμενος τιμητής των πάντων.

Άν είναι έτσι οι θρησκευόμενοι, πρόκειται για ένα πολύ επικίνδυνο είδος ανθρώπων, που το μόνο που ξέρουν είναι να κάνουν τον Δάσκαλο στους άλλους, ακόμη και σ' αυτούς που έχουν αποστολή τους να είναι Διδάσκαλοι, δηλαδή στους ιερείς.

Ἀλήθεια ὑπάρχει περίπτωση ἓνας τέτοιος ἄνθρωπος νὰ μάθει κάτι στὴν ζωὴ του; Φοβᾶμαι πὼς ὄχι, γιατί θέλει πάντα οἱ ἄλλοι νὰ μαθαίνουν ἀπ' αὐτόν. Ὑποτίθεται ἔξοχι γιατί πολλοὶ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τὴν Ἐκκλησία. Εἶναι γιατί ἔχουν γνωρίσει στὴν ζωὴ τους τέτοιου εἴδους θρησκευόμενους ἀνθρώπους, γιὰ τὴν κατάσταση τῶν ὁποίων δὲν εἴμαστε, βέβαια, ἀνεύθυνοι ἐμεῖς οἱ ἱερεῖς.

Καὶ ποιά εἶναι λοιπὸν ἡ λύση; Νὰ γίνουμε ἄθεοι; Ὑποτίθεται βέβαια. Ἡ λύση εἶναι μία. Νὰ γίνουμε σωστοὶ πιστοί. Διότι ὁ πιστὸς λατρεύει τὸν Θεὸ ἐνῶ ὁ θρησκευόμενος λατρεύει μόνο τὸν ἑαυτό του. Ὁ πιστὸς κατὰ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο, εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὰ τυραννικὰ δεσμὰ τοῦ ἐγωῖσμοῦ. Ὁ ἐγωῖστος, ἔστω καὶ ἂν εἶναι θρησκευόμενος, δὲν μπορεῖ νὰ δεῖ τίποτε πέρα ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ ἰδίου ἐγώ. Ἄρα πρέπει νὰ πέσει καὶ νὰ συντριβεῖ τὸ εἶδωλο τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὥστε οἱ θυσίες, οἱ προσφορὲς καὶ ὁ λιβανωτὸς, νὰ μὴν προσφέρονται στὸν ἑαυτό μας, ἀλλὰ στὸν ἀληθινὸ Θεὸ τῆς ἀγάπης. Ὅπως λέγει ὁ ψαλμωδὸς «*θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον*». Ὁ πιστὸς εἶναι ταπεινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του, διδάσκεται ἀπ' Αὐτήν, δὲν τὴν διδάσκει.

Ἡ κυρία στὴν ὁποία ἀναφερθήκαμε στὴν ἀρχή, δὲν εἶναι ὁ στόχος αὐτοῦ τοῦ κειμένου ἀλλὰ ἓνα παράδειγμα γιὰ ὅλους μας.

Κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καλοῦμαστε νὰ ἐξετάσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ εἰλικρίνεια καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἐπαναπαυθοῦμε μὲ τὴ σκέψη ὅτι ἐπειδὴ εἴμαστε θρησκευόμενοι αὐτὸ σημαίνει ὅπωςδήποτε ὅτι εἴμαστε καὶ πιστοί. Μακάρι νὰ μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀπλοῖ θρησκευόμενοι νὰ γίνουμε πιστὰ παιδιὰ Του.

π. Πασχάλης Γρίβας

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΑΙΜΟΔΟΤΕΣ!

Γιὰ τὴν Τράπεζα Αἵματος τῆς Ἐνορίας μας

Πανενοριακὸ προσκλητήριον γιὰ τὴν 2η Αἰμοδοσία τῆς χρονιάς

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2005

Τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅσοι ἔχουμε τὴ συγκατάθεση τοῦ γιαιτροῦ μας, δηλαδή ἡ ὑγεία μας τὸ ἐπιτρέπει, πρέπει νὰ δώσουμε τὸ παρόν.

Μᾶς χρειάζονται οἱ συνάνθρωποὶ μας!

ΣΧΟΛΕΙΟ Ή ΦΥΤΩΡΙΟ ΒΙΑΣ;

Η καινούργια σχολική χρονιά έχει πια πάρει τὸ δρόμο της καὶ τὰ παιδιά προσγειώθηκαν γιὰ τὰ καλὰ μετὰ τὴν καλοκαιρινὴ χαλάρωση. Πολλὴ φροντίδα δαπανήθηκε γιὰ νὰ δοθοῦν τὰ βιβλία στὴν ὥρα τους, ἐνῶ, δάσκαλοι καὶ καθηγητὲς ξεκίνησαν τὸ βαρὺ πρόγραμμα τῆς ἐκπαίδευσης τῶν παιδιῶν ἀπ’ τὶς πρῶτες κιόλας μέρες.

Ἡ μέριμνα γιὰ τὴ σχολικὴ ὕλη εἶναι ἀναμφισβήτητα μεγάλη. Αὐτὸ ποὺ δὲν εἶδα ὅμως πουθενά, εἶναι ἡ μέριμνα γιὰ τὴν ψυχολογικὴ ὑποστήριξη τῶν παιδιῶν, ὅλων τῶν ἐκπαιδευτικῶν βαθμίδων καὶ ὅλων τῶν ἡλικιῶν, ἀπὸ τὰ ἀμήχανα καὶ τρομαγμένα “πρωτάκια” μέχρι τοὺς ἔφηβους τῆς τελευταίας τάξης, ποὺ ἐτοιμάζονται γιὰ τὸ μεγάλο βῆμα ποὺ θὰ τοὺς προσγειώσει στὴ σκληρὴ πραγματικότητα τῆς ἐνήλικης ζωῆς.

Ἡ φοίτηση στὸ σχολεῖο δὲν εἶναι –ἢ τοὐλάχιστον δὲν πρέπει νὰ εἶναι– μόνο τὸ παραγέμισμα τοῦ μυαλοῦ τῶν παιδιῶν μὲ γνώσεις. Ἰδιαίτερη σημασία πρέπει νὰ δοθεῖ καὶ στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητάς τους. Τὶ καλὸ μπορεῖ νὰ βγεῖ ἀπὸ μιὰ κοινωνία μορφωμένων ἀμοραλιστῶν, ὅπου κανεὶς δὲν διστάζει νὰ πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων γιὰ νὰ πετύχει αὐτὸ ποὺ θέλει;

Ποιὰ μέριμνα ὑπάρχει, λοιπόν, αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ σχολεῖα μας, γιὰ τὴν διαμόρφωση τοῦ χαρακτήρα τῶν παιδιῶν; Ποιὰ προστασία ἔχουν τὰ παιδιά ποὺ ἀπὸ τὴ φύση τους εἶναι κάπως πιὸ δειλά, πιὸ συνεσταλμένα, πιὸ εὐγενικὰ πρᾶγμα ποὺ τὰ ἀφήνει ἔκθετα στὰ πειράγματα ἀλλὰ καὶ στὴ βία –ψυχολογικὴ ἀλλὰ καὶ σωματικὴ– τῶν ἰσχυρότερων συμμαθητῶν τους;

Ἐπάρχουν παιδιά ποὺ οἱ συνθήκες ζωῆς στὴν οἰκογένειά τους εἶναι σκληρὲς –ὄχι ἀπαραίτητα γιατί δὲν ὑπάρχει οἰκονομικὴ ἄνεση– καὶ ἔτσι ἀναγκάζονται νὰ “ώριμάσουν” πρόωρα. Παιδιά ποὺ παρακολουθοῦν καυγάδες καὶ διαπληκτισμοὺς στὸ σπίτι τους, ἢ γίνονται ἀκόμη καὶ μάρτυρες βίαιων σκηνῶν καὶ προσπαθοῦν νὰ γίνουν “δαιτητὲς” τῶν γονέων τους.

Ἐπάρχουν, ἐπίσης, παιδιά ποὺ μένουν πολλὲς ὥρες μόνα στὸ σπίτι μὲ μοναδικὸ “δάσκαλο” τὴν τηλεόραση, ἢ ὅποια συστηματικὰ “ἐκπαιδεύει” κάθε ἐνδιαφερόμενο σὲ κάθε λογῆς βία.

Ἡ ζωὴ στὶς πόλεις ἐγκλωβίζει τὰ παιδιά μέσα σὲ σπίτια–κλουβιά, χωρὶς τρόπο νὰ ἐκτονωθοῦν, χωρὶς ὀρίζοντα μπροστὰ τους.

Τὰ περισσότερα παιχνίδια εἶναι παιχνίδια πολέμου καὶ βίας. Οἱ περισσότερες συζητήσεις τῶν μεγάλων ἀναφέρονται σὲ καταστροφὲς –φυσικὲς καὶ τρομοκρατικὲς– καὶ σὲ ἀπαισιόδοξες προβλέψεις γιὰ τὸ μέλλον.

Δὲν εἶναι παράξενο ποὺ τὰ παιδιά συσσωρεύουν ὀργή. Κι ἐπίσης δὲν εἶναι παράξενο τὸ ὅτι βρίσκουν κάποιον ἀσθενέστερο ἢ “διαφορετικὸ” γιὰ νὰ ξεσπάσουν σ’ αὐτόν.

Ἀπ’ τὴν ἄλλη, οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ καθηγητὲς θεωροῦν ὅτι ἡ δουλειά τους εἶναι νὰ μεταδίδουν κάποιες γνώσεις, νὰ φροντίζουν νὰ τηροῦνται κάποιες στοιχειώδεις

ισορροπίες, κι ἐκεῖ μπαίνει τελεία. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, κάθε παιδὶ πρέπει νὰ βρεῖ τὸν τρόπο νὰ ἐπιζήσει μόνο του.

Μέχρις ἓνα σημεῖο, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν τὸ βρεῖ αὐτὸ λογικό. Ἐνας δάσκαλος ἔχει ἐκπαιδευτὴ νὰ διδάσκει, καὶ ὄχι γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ στὴν εἰρηνευτικὴ δύναμη τοῦ ΟΗΕ! Ὅμως δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφορεῖ κανεὶς γιὰ τὶς σκληρὲς ψυχολογικῆς καὶ σωματικῆς βίας πού διαδραματίζονται κάθε μέρα στὰ σχολεῖα μας καὶ πού –δυστυχῶς– χρόνο μὲ τὸ χρόνο αὐξάνουν σὲ βαρβαρότητα.

Ἄς παραβλέψουμε τὶς βρισιὲς καὶ τὴν ἀπειλὴ τῆς χειροδικίας πού εἶναι τὸ “ψωμοτύρι” –κατὰ τὴν κοινὴ ἔκφραση– τῆς σχολικῆς ζωῆς. Ἔχουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ δάσκαλοι ἐνημερωθεῖ ὅτι κοριτσάκια τοῦ δημοτικῷ ἀποφεύγουν νὰ πᾶνε στὶς τουαλέτες γιατί θὰ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν ὁμάδες ἀγοριῶν πού τὶς περιμένουν γιὰ νὰ “κάνουν πλάκα” μαζί τους ἢ ἔχουν βρεῖ τρόπο νὰ κρυφοκοιτάζουν, ἢ προχωροῦν σὲ πράξεις πού δὲν μπορούμε νὰ γράψουμε ἐδῶ;

Ἐέρουν οἱ γονεῖς πού ἔχουν κοριτσάκια στὸ δημοτικὸ πόσες φορές μεγαλόσωμοι συμμαθητὲς τους τὰ στριμώχνουν σὲ παράμερες γωνιὲς γιὰ νὰ τὰ φιλήσουν χωρὶς αὐτὰ νὰ θέλουν; Κι ἂν ναί, τί κάνουν; Πῶς ἀντιδροῦν;

Τόσο μελάνι χύνεται γιὰ νὰ περιγραφεῖ ἡ ψυχολογία τῶν γυναικῶν–θυμάτων πού δὲν ἀντιδροῦν στὴν συζυγικὴ καταπίεση καὶ βία. Γυναῖκες ἀνεξάρτητες οἰκονομικά, πολλὲς φορές καὶ ἀνώτερες μορφωτικὰ καὶ ἐργασιακὰ ἀπὸ τοὺς συζύγους τους, ὑπομένουν παθητικὰ κάθε μορφῆς καταπίεση καὶ βία, χωρὶς νὰ θέλουν ἢ νὰ τολμοῦν νὰ ἀντιδράσουν. Ὅλοι ἀνησυχοῦμε γιὰ τὴν ἔκταση πού ἔχει πάρει αὐτῆς τῆς μορφῆς ἡ οἰκογενειακὴ βία. Γιατί δὲν ἀνησυχοῦμε γιὰ τὴν ἀρχὴ τῆς;

Τὴ ψυχολογία θὰ ἀναπτύξῃ τὸ κοριτσάκι πού ἀντιμετωπίζει στὴν πιὸ εὐαίσθητη καὶ τρυφερὴ ἡλικία του αὐτὴ τὴ βίβανυση συμπεριφορὰ τῶν συμμαθητῶν τῆς; Αὐτὸ τὸ παιδὶ ἀπὸ ποῦ θὰ καθοδηγηθεῖ στὶς σχέσεις τῆς μὲ τὸ ἄλλο φύλο; Ποῦ θὰ βρεῖ ὑποστήριξη; Ἀπ’ τοὺς δασκάλους πού ἔχουν τὸ νοῦ τους μόνο στὸ μάθημα; Ἡ ἀπὸ τοὺς γονεῖς πού εἶναι μόνιμα “ἀπόντες” καὶ στοὺς ὁποίους δὲν τολμάει νὰ μιλήσῃ; Γιατί ὑπάρχει καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν συμμαθητῶν: “Ἄν πεῖς τίποτα θὰ σὲ τσακίσω!”

Τὸ θέμα εἶναι τεράστιο καὶ δὲν περιγράφεται μέσα σὲ δυὸ σελίδες.

Στὰ μεγάλα κράτη τῆς Εὐρώπης –γιὰ τὴν Ἀμερικὴ οὔτε λόγος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ πιὰ– τὸ παιχνίδι ἔχει σχεδὸν χαθεῖ, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν παραιτοῦνται. Καὶ μέριμνα ὑπάρχει, καὶ ἐνημέρωση καὶ ἐπιτροπὲς –σχολικὲς καὶ κρατικὲς– πού ἀσχολοῦνται μὲ τὸ θέμα.

Στὴ χώρα μας, ἀκόμα, δὲν ἔχει χαθεῖ ὁ ἔλεγχος. Ἀκόμα ὑπάρχει καιρὸς καὶ τρόπος νὰ περισώσουμε κάποια πράγματα. Ἀρκεῖ νὰ βγοῦμε ἀπ’ τὴ νάρκη μας καὶ νὰ μὴν κλείνουμε τὰ αὐτιά μας σὲ ὅ,τι μᾶς “ξυπνάει”. Ἀρκεῖ νὰ μὴ νομίζουμε ὅτι αὐτὰ συμβαίνουν στὰ ξένα παιδιὰ κι ὄχι στὰ δικά μας, στὶς “ἄλλες” οἰκογένειες, κι ὄχι στὴ δικιά μας.

Ὅλα τὰ παιδιὰ εἶναι παιδιὰ μας. Ὅλα τὰ προβλήματά τους εἶναι δικά μας προβλήματα. Καὶ πρέπει ἐπιτέλους, νὰ μάθουμε ἀπὸ τὰ λάθη τῶν ἄλλων λαῶν πού βρέθηκαν ἐδῶ πού εἴμαστε τώρα πρὶν ἀπὸ μᾶς. Ὅποιος μαθαίνει ἀπ’ τὰ λάθη τῶν ἄλλων εἶναι σοφός. Κι ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μᾶς χρειάζεται πολλὴ σοφία...

N.B.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΑ ΜΥΡΑ ΤΗΣ ΛΥΚΙΑΣ

Πρόσφατα πληροφορηθήκαμε από τον ήμερήσιο Τύπο ότι, μέσα στα πλαίσια της αναπτύξεως της πολιτιστικής συνεργασίας Ελλάδος - Τουρκίας, αποδόθηκε, από Ἑλληνικῆς πλευρᾶς, σὰ Μῦρα τῆς Λυκίας, σεβασμὸς καὶ ἀγάπη στὸν προστάτη μας Ἅγιο, τὸν Ἅγιο Νικόλαο τῶν Μύρων.

Τὰ Μῦρα εἶναι πόλις τῆς Λυκίας κοντὰ σὴν Ἀττάλεια. Ἐκεῖ, σὲ αὐτὴν τὴν πόλη ἔζησε, λειτούργησε καὶ θαυματουργήσε ὁ μέγας μας Ἅγιος, ὁ προστάτης τῶν θαλασσιῶν. Δὲν εἶναι, ἴσως, τυχαῖο ὅτι τὰ Μῦρα ἔλαβαν τὸ ὄνομα τους ἀπὸ τὸ “μῦρον”, αὐτὸ τὸ ὁποῖο ἀνέδιδε τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ποὺ εἶχε ἐνταφιασθεῖ ἐκεῖ, ἂν καὶ ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸ ὀμώνυμο εὐωδιαστὸ λευκὸ λουλουδάκι τῆς περιοχῆς.

Ὡς Ἐπίσκοπος Μύρων, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐκχριστιάνισε τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς καὶ ὅταν, τὸ 330 μ.Χ., ἐκοιμήθη, ἐτάφη ἐκεῖ, στὸν χώρο τῆς Ἐπισκοπῆς. Οἱ πιστοὶ ἔκτισαν ἐκεῖ, πρῶτα παρεκκλήσι καὶ μετὰ μεγαλοπρεπῆ ναό, ὁ ὁποῖος ἔγινε τόπος προσκυνήματος, ἕως σήμερα. Τὸ ἔτος, ὅμως, 1057 μ.Χ. τὸ ἱερὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου μεταφέρθηκε ἀπὸ τὰ Μῦρα στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας καὶ ἔτσι σήμερα ὁ τάφος εἶναι κενός.

Στὰ Μῦρα, πέραν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ, βρίσκεται καὶ ἐπιβλητικὸ μνημεῖο, μὲ ἀγαλμα τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖο ὅμως ἀποτελεῖ ἀντικείμενο τουριστικῆς ἐκμετάλλευσης ἀφοῦ, γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ Δυτικοῦ κόσμου, ὁ Ἅγιος Νικόλαος παρουσιάζεται - ὅπως μαρτυρεῖ μία ἐπιγραφή στὰ ἀγγλικά - ὡς ὁ Santa Claus ποὺ φέρνει δῶρα στὰ παιδιὰ τὴν Πρωτοχρονιά.

Ὁ ναός, ἐξαιρετὸ καὶ ἐπιβλητικὸ, ἐπίσης, μνημεῖο μὲ θόλο, χτίστηκε τὸ 520 μ.Χ. πάνω στὰ θεμέλια τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου. Ἡ τρίκλιτη αὐτὴ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Νικολάου θεωρεῖται τὸ τρίτο σὲ σπουδαιότητα βυζαντινὸ κτίσμα τῆς Ἀνατολίας. Ὡς προστατευόμενο δὲ μνημεῖο ἀναστηλώνεται καὶ συντηρεῖται ἀρχιτεκτονικὰ καὶ λειτουργικὰ μὲ τὴν πολιτιστικὴν συνεργασία τῶν δύο χωρῶν. Μάλιστα, τὸ 1989, τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ τῆς Τουρκίας ἀρχισε ἐργασίες, ἀφοῦ χαρακτήρισε τὸν χώρο «ἀρχαιολογικὸν χώρον Παγκόσμιας Πολιτιστικῆς κληρονομιάς» μὲ ἐπίβλεψη τοῦ Πανεπιστημίου Haceterre τῆς Ἄγκυρας. Μὲ πρόσκληση, λοιπόν, τοῦ Πανεπιστημίου αὐτοῦ πρὸς τοὺς χορηγοὺς τῆς ἐκτέλεσης τῶν ἐργασιῶν, δηλαδὴ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ἴδρυμα Ὠνάση καὶ τὸ τουρκικὸ ἴδρυμα Vehbi Kos, πραγματοποιήθηκε σεμνὴ ἐπίσημη τελετή.

Στὸ Ναό, ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ τοιχογραφίες ἀπὸ τὸν βίο τοῦ Ἁγίου οἱ ὁποῖες, κυρίως, ἀποτελοῦν ἀντικείμενο συντήρησης καὶ ἀποκατάστασης. Παρ' ὅτι μὲ τὴν τελετὴ καὶ τὶς σχετικὲς ὁμιλίες τονίσθηκε ἰδίως τὸ στοιχεῖο τῆς ἀρμονικῆς συνεργασίας καὶ συνύπαρξης λαῶν καὶ πολιτισμῶν διαφορετικῶν σὲ θρησκεία, βιώματα καὶ ἀντιλήψεις, ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ὅλη πρωτοβουλία προβάλλεται καὶ ἡ παγκόσμια ἀξία τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα τοῦ ὁποῖου ἔμεινε τὸ ἱερὸ λείψανό του ἐπὶ ἑκατοντάδες χρόνια.

Σκόπιμο ἐπομένως θὰ ἦταν νὰ συνεχίσει νὰ ἀναδεικνύεται ὁ χριστιανικὸς ὀρθόδοξος χαρακτήρας τοῦ Ναοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ μπορούσε νὰ λειτουργεῖ -ἢ λειτουργία του ἔπαυσε τὸ 1922- ἐὰν τὸ τουρκικὸ κράτος χορηγήσει τὴν σχετικὴ ἔγκριση μετὰ τὶς ἀντίστοιχες αἰτήσεις πού ἔχει ὑποβάλει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο.

Εἴθε ὁ Θεός, πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου Νικολάου, νὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὸ τὸ αἶτημα ὥστε «νὰ μπορούμε ὅλοι νὰ λατρεύουμε τὸν Ἅγιο μας στὸν τόπο αὐτὸν πού ἦταν εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἱερὸς γιὰ τὴν πίστι μᾶς», ὅπως ἀνέφερε σὲ σχετικὴ ὁμιλία του ὁ παρευρισκόμενος στὴν τελετὴ Μητροπολίτης Μύρων κ.κ. Χρυσόστομος.

Γαλάτεια Ἀλεξάκη

Η ΣΧΟΛΗ ΓΟΝΕΩΝ ΜΑΣ

Απὸ τὴν **1 Νοεμβρίου 2005** θὰ ἐπαναρχίσῃ ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ καὶ ΓΟΝΕΩΝ τῆς Ἐνορίας μας, σπὴν Πνευματικὴ μας Ἑσπία (Μαυρομιχάλη 96).

Τὸ προσκλητήριό μας ἀπευθύνεται κυρίως σὲ νεαρὰ ζευγάρια καὶ σὲ νέους καὶ νέες πού βρίσκονται σὲ ἡλικία γάμου μὲ σκοπὸ νὰ ἀποκτήσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα ἐφόδια γιὰ τὴν ἔγγραφη ζωὴ τους.

Τὰ σεμινάρια παρέχονται **ΔΩΡΕΑΝ** κάθε **Τρίτη 7-8** μμ. καὶ περιλαμβάνουν Εἰσήγηση καὶ συζήτηση. Γιὰ τὴν καλύτερη μεθόδευσή τους παρακαλοῦμε νὰ ἐγγραφῆτε.

Πρόγραμμα Σεμιναρίων

- 1 Νοεμβρίου:** Ἁγιασμός. Ἡ τέχνη τοῦ νὰ μετατρέπῃς τὰ λάθη σου σὲ γνώση.
- 15 Νοεμβρίου:** Μὲ ποιά κριτήρια ἓνας νέος καὶ μιὰ νέα θὰ ἐπιλέξουν σύζυγο;
- 22 Νοεμβρίου:** Ἄν κάποιος δὲν ἔζησε σὰν παιδί, μπορεῖ νὰ ἀντέξῃ τὸ βάρος νὰ γίνῃ γονιός;

- 29 Νοεμβρίου:** Μπορούν τα παιδιά να άντεξουν τὸν καταιγισμὸ πληροφοριῶν πὸν δέχονται κάθε μέρα;
- 13 Δεκεμβρίου:** Γάμος Ὁρθοδόξου μὲ ἑτερόδοξο.
- 20 Δεκεμβρίου:** Υἱοθεσία. Εἶναι ἀπλὴ ὑπόθεση;
- 10 Ἰανουαρίου:** Οἱ προγαμιαῖες σχέσεις.
- 17 Ἰανουαρίου:** Διαταραχὲς τῆς ταυτότητος φύλου. Σύγκριση ὁμοφυλοφιλίας καὶ λεσβιασμῶ.
- 31 Ἰανουαρίου:** Ἡ περίοδος τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ ἡ μεταλόχεια μελαγχολία.
- 7 Φεβρουαρίου:** Τὸ “εὐκόλο” καὶ τὸ “δύσκολο” παιδί, οἱ ἐπτικέτες τῆς προκατάληψης.
- 14 Φεβρουαρίου:** Ποῖος θὰ μάθη τρόπους στὰ παιδιά;
- 21 Φεβρουαρίου:** Ὅταν οἱ γονεῖς δὲν σέβονται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.
- 28 Φεβρουαρίου:** Ὁ Φρόντι μιλάει γιὰ τὸ Οἰδιπόδειο σύμπλεγμα. Μήπως πρέπει νὰ συζητήσουμε γι’ αὐτό;
- 14 Μαρτίου:** Γιατὶ τὰ παιδιά δὲν ἐμπιστεύονται τοὺς γονεῖς τους;
- 21 Μαρτίου:** Τὰ αἷτια τῆς παιδικῆς σχολειοφοβίας.
- 28 Μαρτίου:** Ἡ περιέργεια, ἡ φαντασία, τὸ κλέψιμο καὶ οἱ φοβίες τῆς παιδικῆς ἡλικίας
- 4 Ἀπριλίου:** Παιδικὸς Σταθμὸς καὶ Γηροκομεῖο. Μήπως αὐτὰ τὰ δυὸ πρέπει νὰ τὰ συσχετίσουμε;
- 11 Ἀπριλίου:** Τελειομανία-φιλότιμο-ἐπιμέλεια-ψυχαναγκασμὸς: Ποιὲς ἀπ’ αὐτὲς τὶς ἔννοιες εἶναι ἐργαλεῖα παιδαγωγικῆς καὶ ποιὲς ἐμπόδια;
- 2 Μαΐου:** Ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀπαλλαγῆ κανεὶς ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα πὸν τὸν βαρύνει;
- 9 Μαΐου:** Ὅταν τὰ παιδιά γίνονται μπαλάκια τοῦ ring ring στὶς “ρακέτες” διαμάχης τῶν γονέων τους!
- 16 Μαΐου:** Ἡ ἐσωστρέφεια τοῦ παιδιοῦ σὰν “ὑπερβολικὴ ἀναστολὴ” καὶ ἡ ἐξωστρέφεια σὰν “ἀντικοινωνικὴ συμπεριφορὰ”. Δύο ἄκρα.
- 23 Μαΐου:** Ἡ ὑπακοὴ ἔνδειξη ψυχικῆς υἰγείας καὶ ἡ ἀνυπακοὴ ἔνδειξη ψυχικῆς νόσου.
- 30 Μαΐου:** Καταληκτικὴ Σύναξη-Ἀνακεφαλαίωση

Ὅλες οἱ Ὁμιλίες-Εἰσηγήσεις θὰ γίνουν ἀπὸ τὸν π. Βασίλειο Βολουδάκη, μὲ τὴν συμμετοχὴ στὶς συζητήσεις εἰδικοῦ ἐπιστημονικοῦ ἐπιτελείου.

ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΧΩΡΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Με τὴ χάρη τοῦ ἁγίου Νικολάου τὰ ἔργα τοῦ Ναοῦ μας προχώρησαν μὲ ταχεῖς ρυθμούς καὶ μέσα σὲ δύο χρόνια ἔγιναν ἔργα ὑποδομῆς ἀλλὰ καὶ ἀποκατα-στάσεως μέρους τῶν τοιχογραφιῶν.

Τὰ ἔργα ποὺ ἤδη ἔγιναν εἶναι: **1.** Νέα ἠλεκτρικὴ ἐγκατάσταση, ἐντοιχισμένη καὶ μεγάλης ἰσχύος (3Χ250) **2.** ὀλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ στέγης καὶ ὑδρορροῶν **3.** ἀποκάλυψη καὶ ἀποκατάσταση 1.200 m² ρηγματώσεων τοῦ Ναοῦ **4.** τοποθέτηση 15 μεταλλικῶν ἐλκυστήρων γιὰ τὴ στήριξη τοῦ φέροντος ὀργανισμοῦ **5.** ἐγκατάσταση θερμάνσεως-ψύξεως μὲ φυσικὸ ἀέριο καὶ ρεῦμα **6.** ἀποκατάσταση τῶν ἐξωτερικῶν ὄψεων τοῦ Ναοῦ μὲ κλείσιμο τῶν ρηγματώσεων, μονώσεως καὶ βαφῆς τοῦ ἀρτιφισιέλ, τὸ ὁποῖο ἔχει ἐπιφάνεια 3.000 m² **7.** ἀντικατάσταση τῶν 12 μεταλλικῶν παραθύρων τοῦ τρούλλου καὶ ἐγκατάσταση σὲ 2 ἠλεκτρικῶν μηχανισμῶν γιὰ τὸν ἐξαερισμὸ τοῦ Ναοῦ. Σ' αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ τὰ δύο νέα Γραφεῖα τοῦ Ναοῦ μὲ τὴν ἀποκατάσταση τῶν τοιχογραφιῶν τους, ἡ διαμόρφωση καὶ ὁ ἐξοπλισμὸς Ἀρχονταρικίου καὶ ἡ ἀποκατάσταση τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ προνάου, ποὺ ἤδη ὀλοκληρώνεται. Δὲν ἐπαρκεῖ ὁ κῶρος γιὰ περισσότερες λεπτομέρειες ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ ὀλοκληρώσουμε τὴν ἀπαρίθμηση καὶ πολλῶν ἄλλων μικροτέρων ἔργων, τὰ ὁποῖα, ὅπως ἀνελπίζτως –λόγω τῶν πενιχρῶν μας ἐσόδων– μᾶς ἀξίωσε ὁ ἅγιος νὰ τὰ φέρουμε εἰς πέρας.

Ἡ ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ὁμιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἐνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωΐ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὶς 11³⁰ ἕως τὶς 1³⁰ τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἐστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ θέμα «*Ἀπλῶς θρησκευόμενοι ἢ ψυχικὰ ἰσορροπημένοι;*».

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεὰν ἓνα μικρὸ πρόγευμα πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τὴ Θ. Λειτουργία.

* Κάθε **ΤΡΙΤΗ** (Μαυρομικάλῃ 96): 6⁰⁰ - 7⁰⁰ μ.μ. ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ, μὲ θέμα «*Ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου μὲ τὴ χει-*

ραγώγησι τοῦ βιβλίου τῆς Σοφίας Σειράχ. Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος γίνεται παράλληλα μὲ συζήτηση.

Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΙΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ θὰ λειτουργῇ ἀπὸ τὴν 1η Νοεμβρίου κάθε **ΤΡΙΤΗ 7⁰⁰ - 8⁰⁰ μ.μ.**

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: «*Ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ ἁγία ζωή.*»

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ἰ. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο: 2103612449 - Fax: 2103627037

www.AgiosNikolaosAsklipiou.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΑΠΑΝΗ : ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΥΠΑΚΟΗ"

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ